

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/7490 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Maastricht, van 24 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 december 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 25 januari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2008, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. van der Heide-Boertien, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

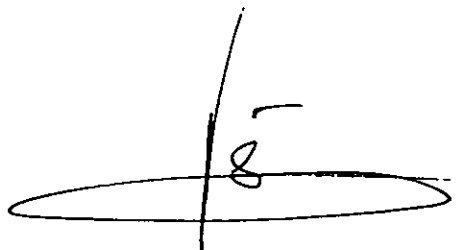
w.g. Van der Heide-Boertien
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 november 2008,

319.

Verzonden: 12 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

A

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 07 / 7490 BEPTDN

UITSpraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 25 januari 2007.

Kenmerk: 9407.01.0132.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 14 februari 2008.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 20 december 2004 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "medische behandeling" in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Tegen het besluit van 25 januari 2007 is namens eiser op 16 februari 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Op dezelfde datum is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden waarop het beroep annex verzoek berust heeft plaatsgevonden bij brieven van 19 maart 2007, 11 juli 2007, 12 juli 2007, 16 november 2007 en 20 november 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift van 10 juli 2007 (in het kader van de voorlopige voorziening) geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening en ongegrondverklaring van het beroep.

De voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats heeft bij uitspraak van 3 december 2007 (AWB 07/7494) het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen gelet op het feit dat eiser, gedurende de periode dat hij in afwachting is van een beslissing op zijn aanvraag om een verblijfsvergunning wegens schrijnende omstandigheden, aldus om een andere reden rechtmatig verblijf heeft en zodoende niet uitgezet zal worden.

Het beroep is behandeld ter zitting van 14 februari 2008, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. C.H.M. Geraedts, advocaat te Heerlen. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door R.A. Debets, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op _____ is afkomstig uit Iran en heeft op 21 augustus 2003 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling'.

Verweerder handhaaft in het bestreden besluit zijn standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de in rubriek I genoemde verblijfsvergunning regulier.

Eiser beschikt niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd en valt niet onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Evenmin is er sprake van een onbillijkheid van overwegende aard indien eiser ondanks de – door hem gestelde – medische noodsituatie zal worden teruggestuurd naar het land van herkomst.

Het bestreden besluit is mede gebaseerd op de nota van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 14 juni 2006, aangevuld door BMA op 21 november 2006.

Eiser meent dat hij wel in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste bij de gevraagde verblijfsvergunning en heeft daartoe – kort samengevat – het volgende aangevoerd.

Eiser is van mening dat er sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming, gelet op het feit dat het laatste BMA-advies ten tijde van het bestreden besluit ouder was dan zes maanden en verwijst hiervoor naar de bijlage bij het bijgevoegde kamerstuk 19 637 nr. 1090 van 29 september 2006.

Voorts stelt eiser dat het niet aan de BMA-arts is om in individuele gevallen alternatieve medicatie te benoemen én dat de voorgestelde alternatieve medicatie niet geschikt is voor eiser. Naar de mening van eiser had het BMA-advies niet tot stand kunnen komen zonder uitdrukkelijk overleg hierover met de behandelend arts van eiser. Eiser heeft voorts al bij de gronden van beroep een schrijven van 3 februari 2007 van mevrouw de Leeuw van de Stichting Noodfonds Vluchtelingen Zuid-Limburg en een schrijven van E. Bloemen van Pharos van 27 februari 2007 overgelegd. Voorts is in beroep nieuwe informatie van de huisarts overgelegd te weten de patiëntenkaart en een brief van huisarts Knops van 19 november 2007.

Verder stelt eiser dat er in het BMA-rapport van 14 juni 2006 een drietal punten (vlieggeschiktheid, verhoging van het suïciderisico en informatie over de aard van de klachten) niet meer opgenomen zijn, die voorheen wél in het BMA-rapport van 29 november 2004 waren opgenomen, terwijl door de behandelaars geen andere informatie is verstrekt.

In het meest recente BMA-advies wordt niets vermeld over de suïcideproblematiek. Er wordt alleen gewag gemaakt van extreme angst, maar men kijkt niet waar dit toe kan leiden. Namens eiser wordt hierbij verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 9 oktober 2006 (Awb 05/38931).

Namens eiser wordt voorts geconstateerd dat de aan het BMA-advies van 14 juni 2006 ten grondslag liggende brondocumenten betrekking hebben op andere patiënten met een ander ziektebeeld (niet de combinatie van klachten zoals eiser die ondervindt) hetgeen in strijd is met de overeenkomst van het Ministerie van Justitie en SOS International d.d. 23 december 2003, waarin onder artikel 1.7 overeengekomen is dat er een apart formulier zal zijn voor ieder specifiek geval en voor slechts één individu.

Ten aanzien van de feitelijke toegankelijkheid van zorg in het land van herkomst merkt eiser op dat ten tijde van zijn aanvraag (21 augustus 2003) WBV 2005/40 nog niet van kracht was en gelet op het beleid de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst in de beoordeling diende te worden betrokken.

Eiser stelt verder - onder verwijzing naar eerdere uitspraken, onder meer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 3 februari 2005 (JV 2005/215) tegen welke uitspraak geen hoger beroep ingesteld is en van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 22 december 2006 (AWB 06/20720 en 06/20714) - dat van groot belang is dat de in theorie aanwezige zorg ook voor de betrokken vreemdeling feitelijk toegankelijk is. Bij eiser is sprake van een dreigende medische noodsituatie. In de ambtsberichten van februari 2006 en augustus 2006 wordt erkend dat medicijnen vaak alleen op de zwarte markt verkrijgbaar zijn. Verweerder gaat in het bestreden besluit niet nader in op het door eiser overlegde ambtsbericht ter zake de situatie in Iran van februari 2006. Daarnaast heeft eiser een afschrift van correspondentie tussen VVN en een Iraanse arts overlegd waaruit blijkt dat er een tekort aan bedden is in Iran met een wachtlijst van 1-2 weken.

Voorts stelt eiser dat verweerder dient te onderzoeken of gelijkwaardige zorg beschikbaar is, hetgeen niet blijkt uit de onderliggende BMA-adviezen. Een goede overgang en toegang tot de benodigde zorg is extra belangrijk bij eiser omdat zijn huidige medicatie niet verkrijgbaar is en het verleden heeft geleerd dat de door de BMA-arts genoemde alternatieven niet het gewenste effect hebben, te meer gelet op het verhoogde suïcidegevaar bij gedwongen terugkeer.

Namens eiser wordt verder gesteld dat het onredelijk is om aan de reisvoorwaarden geen doorslaggevende betekenis toe te kennen en eiser hier zelf voor te laten zorgen, gelet op het feit dat hij zo extreem bevreesd is voor terugkeer naar Iran en daarin zijn ondergang ziet.

Voorts wordt namens eiser aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de (asielgerelateerde) oorzaak van Post traumatische stress stoornis (hierna: ptss) uit medisch oogpunt niet van belang is om te kunnen bepalen of er medisch behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Naar de mening van eiser is het BMA-advies onvolledig nu uit het rapport van psychotherapeut Sijbers, werkzaam bij het Riagg, blijkt dat onderzoek nauwelijks mogelijk is omdat eiser in een soort paniekachtige toestand raakt tijdens het intakegesprek. In Iran zal dit nog vele malen erger zijn. Tevens betekent terugkeer naar een als onveilig ervaren omgeving ook nog een verhoging van het suïcidegevaar. Verder wordt voorbijgegaan aan de effectiviteit van een behandeling waarbij namens eiser verwezen wordt naar een uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 19 januari 2006, nr. 2004-254. Daarnaast zullen behandelaars in Iran niet inhoudelijk in kunnen gaan op oorzaken voor het ontstaan van ptss bij eiser, omdat daarmee zowel de behandelaar als eiser kritiek zouden leveren op het regime.

Namens eiser wordt verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, van 4 juli 2006 (JV 2006/387) waarin is geoordeeld dat behandeling in een "veilige" situatie dient plaats te vinden in de zin van een omgeving waarin therapie zinvol kan worden gegeven, hetgeen niet per definitie dezelfde is als een veilige situatie die bij de beoordeling van een asielvergunning een rol kan spelen.

Met betrekking tot het tegenwerpen van het mvv-vereiste worden namens eiser twee uitspraken overgelegd van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen van 25 november 2005 (AWB 05/27234) en van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 8 december 2006 (LJN: AZ6311) waarin wordt geoordeeld dat het mvv-vereiste niet mag worden tegengeworpen als er nog een beroep op schrijnendheid loopt, hetgeen zich in geval van eiser voordoet.

Tot slot wordt namens eiser opgemerkt dat hij zich eerst tot de Iraanse autoriteiten kan wenden voor de benodigde reisdocumenten indien hij beschikt over een identiteitsdocument. Hij heeft zijn familie inmiddels verzocht dit voor hem aan te vragen.

De rechtbank ziet zich, gelet op het moment waarop de grond dat het niet aan de BMA-arts is om in individuele gevallen alternatieve medicatie te benoemen én dat de voorgestelde alternatieve medicatie niet geschikt is voor eiser is aangevoerd, allereerst gesteld voor de vraag of de goede procesorde zich er niet tegen verzet deze grond bij de beoordeling te betrekken. Deze vraag geldt ook voor de eerst in beroep ingebrachte medische informatie. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 augustus 2004, JV 2004/407), worden de mogelijkheden om na afloop van de voor het indienen van beroepsgronden gestelde termijn alsnog aanvullende beroepsgronden in te dienen onder meer begrensd door de goede procesorde. De rechtbank stelt zich op het standpunt dat van strijd met de goede procesorde geen sprake is nu verweerder ruimschoots de tijd heeft gehad op deze beroepsgrond te kunnen reageren.

De namens eiser in beroep ingebrachte medische stukken, te weten de brief d.d. 3 februari 2007 van mw. De Leeuw van de Stichting Noodfonds Vluchtelingen Zuid-Limburg en de brief van E. Bloemen d.d. 27 februari 2007 van Pharos dienen naar het oordeel van de rechtbank, onder verwijzing naar de Afdelingsuitspraak van 13 juni 2003, gepubliceerd in JV 2003/334, in beroep meegenomen te worden nu deze stukken gezien dienen te worden als een onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt. De in beroep ingebrachte stukken van de huisarts bezitten een ex nunc karakter weshalve de rechtbank deze enkel en alleen aanmerkt als een onderbouwing van het verzoek om aanhouding van de zitting en verder niet in de procedure zal betrekken.

De rechtbank overweegt voorts als volgt.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

In artikel 17, eerste lid, wordt een aantal categorieën vreemdelingen vermeld, waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. Onder c is de categorie vreemdelingen vermeld voor wie het gelet op de gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. In het eerste lid, aanhef en onder g, wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste over een geldige mvv te beschikken zijn vrijgesteld.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 zijn, op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000, de vreemdelingen genoemd onder a tot en met h van eerstgenoemde bepaling vrijgesteld van het mvv-vereiste. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid van deze bepaling buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

Uit de wetsgeschiedenis (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid is bedoeld als zijnde discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn

voorzien. In een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet beschikt over een geldige mvv. Eiser meent dat voor hem vrijstelling geldt voor het mvv-vereiste omdat nog niet beslist is op het beroep van eiser op schijnendheid op 17 maart 2003. Het geschil spitst zich voorts toe op de vraag of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule, zoals neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

Zoals reeds is aangegeven, heeft verweerder een op 14 juni 2006 uitgebrachte nota, aangevuld op 21 november 2006, van het BMA aan zijn besluit ten grondslag gelegd.

De rechtbank stelt allereerst vast dat het beroep van eiser op vrijstelling van het mvv-vereiste dient te falen. Het is de bedoeling van de minister geweest uitsluitend vrijstelling van het mvv-vereiste te verlenen bij de beoordeling van aanvragen om een verblijfsvergunning die een vreemdeling door middel van toezending van een zogenaamde '14-1 brief' heeft gedaan. Het beleid strekt niet zover dat ook bij andere verzoeken van een vreemdeling, die een '14-1 brief' heeft ingediend, vrijstelling van het mvv-vereiste wordt verleend. Dat dit niet uitdrukkelijk in WBV 2005/46 staat vermeld, maakt dit niet anders. De rechtbank refereert hierbij aan een uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2007, gepubliceerd in JV 2007/467.

De rechtbank overweegt voorts als volgt.

Volgens de nota van BMA heeft eiser ernstige psychische klachten waarin de laatste jaren geen verbetering valt te bespeuren. Er is sprake van extreme angst. Op dit moment vindt weer intensieve behandeling plaats. In 2003 is bij eiser door de behandelend psychiater een depressieve stoornis met psychotische kenmerken en een ptss vastgesteld. Eiser wordt behandeld door de huisarts met medicatie bestaande uit Eflexor (venlafaxine, een anti-depressivum), seresta forte (oxazepam, een sedatiuum) en zyprexa (olanzapine, een anti-psychoticum). Onduidelijk is hoe lang de behandeling moet duren. Geconcludeerd wordt dat er voldoende medische behandelmethoden in Iran aanwezig zijn. Psychiatrische behandeling is mogelijk bij de afdelingen psychiatrie van het Lavassani ziekenhuis en het Emam Hosein ziekenhuis te Teheran, Iran. De medicatie of equivalenten hiervan is daar verkrijgbaar of bestelbaar via de Helal e Ahmar Drug Organisation. Thans is de noodzaak gebreken van een intensieve medicamenteuze behandeling. Bij het uitblijven van deze behandeling kan een medische noodsituatie op korte termijn niet uitgesloten worden. Voorts wordt eiser gezien de huidige medische inzichten in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen. Daarbij wordt opgemerkt dat er aanwijzingen zijn dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding door een psychiatrisch geschoold hulpverlener, een goede medische overdracht, voldoende toezicht tijdens de reis en de beschikking over de voor hem voorgeschreven medicatie.

Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2003 (LJN: AL9041) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van zulk advies uitgaan.

Namens eiser wordt gesteld dat het onderhavige BMA-advies niet aan bedoelde eisen voldoet nu BMA ten onrechte alternatieve medicatie benoemt die voor eiser niet geschikt is. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat het standpunt van eiser dat de door BMA aangegeven alternatieve medicatie voor eiser niet geschikt zou zijn onvoldoende onderbouwd is. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de brief van B. de Leeuw van de Stichting Noodfonds Vluchtelingen Zuid-Limburg van 3 februari 2007 alsmede de brief van E. Bloemen van Pharos van 27 februari 2007 slechts gezien dienen te worden als kritische kanttekeningen bij het BMA advies nu hieruit niet expliciet en onomwonden blijkt dat

juist de door BMA genoemde alternatieve medicatie niet voor eiser geschikt zou zijn. De rechtbank volgt voorts verweerder in zijn oordeel dat ook eisers verwijzingen naar de uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg d.d. 19 januari 2006, het advies van psychotherapeut G. Sijbers d.d. 31 juli 2007, de ambtsberichten en de correspondentie tussen VVN en een Iraanse arts louter kritische kanttekeningen bij voornoemd BMA-advies zijn en niet tot het oordeel kunnen leiden dat het BMA-advies onzorgvuldig tot stand gekomen zou zijn.

De grief van eiser dat het BMA advies verouderd is gelet op het bepaalde in de bijlage, behorend bij het kamerstuk 19 637 faalt naar het oordeel van de rechtbank daar deze bijlage ziet op artikel 64 van de Vw 2000. Verder is niet aangevoerd of gebleken dat de situatie van eiser na het inbrengen van het BMA-advies op 14 juni 2006 zodanig is gewijzigd dat verweerder dit advies niet langer aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen.

Dat de onderliggende stukken van het BMA-advies niet specifiek op de persoon van eiser betrekking hebben, geeft evenmin aanleiding voor het oordeel dat verweerder het BMA-advies niet aan het besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Het gaat immers om de beoordeling of behandeling en medicatie in het land van herkomst beschikbaar zijn. Nu uit de onderliggende stukken van SOS-international blijkt dat de voor eiser benodigde medische behandeling en medicatie dan wel alternatieve medicatie feitelijk voorhanden zijn in Iran, valt niet in te zien wat de relevantie is van het feit dat deze informatie in het kader van een andere zaak is verkregen. Ook wordt namens eiser de inhoud van het brondocument niet bestreden weshalve ook deze grief faalt.

De rechtbank stelt vast dat het BMA haar laatste advies van 14 juni 2006 heeft doen steunen op de meest recente voorhanden zijnde medische gegevens, weshalve het te billijken is dat het meest recente rapport kan afwijken van een ouder BMA advies. Dit maakt het laatste advies niet onzorgvuldig, ook niet als daarin niet expliciet wordt ingegaan op de verschillen met het oudere advies.

Daarnaast geldt dat de Staatssecretaris op gezag van het BMA mag aannemen dat voor de behandeling van ptss de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is, zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2007, LJN: BA 1214.

Ten aanzien van de stelling van eiser dat – gelet op de datum van aanvraag van de vergunning – de feitelijke toegankelijkheid wél degelijk een rol speelde, is de rechtbank van oordeel dat uit de Toelichting bij WBV 2005/40 genoegzaam blijkt dat de WBV een verduidelijking is van bestendig beleid en in het leven is geroepen als gevolg van een uitspraak van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 3 februari 2005 (JV 2005/215). Deze grief treft geen doel. De rechtbank verwijst hiervoor ook naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2007, LJN: BB 1441.

Blijkens onderdeel B8/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) betreft verweerder bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een medische noodsituatie geen omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg (waaronder de verkrijgbaarheid van medicijnen) in het land van herkomst betreffen. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2007 (LJN: AZ8898) is dit beleid niet kennelijk onredelijk te achten. Hetgeen namens eiser in dit kader is aangevoerd, zoals de gelijkwaardige zorg, treft dan ook geen doel.

Ten aanzien van de stelling van eiser dat behandeling in een "veilige" situatie dient plaats te vinden is de rechtbank van oordeel dat dit eveneens betrekking heeft op de feitelijke toegankelijkheid zodat dit niet bij de beoordeling betrokken kan worden. De rechtbank kan een beroep op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, van 4 juli 2006 (JV 2006/387) dan ook niet volgen nu deze uitspraak door de Afdeling op 13 december 2006 (JV 2007/164) vernietigd is. Voorts heeft de Afdeling de namens eiser aangehaalde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 22 december 2006 eveneens vernietigd op 19 juli 2007 (LJN: BB1441).

Hoewel uit de nota van het BMA blijkt dat de kans aanwezig is dat het achterwege blijven van medische behandeling van eiser kan leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, blijkt uit die nota evenzeer dat de voor eiser noodzakelijke medische voorzieningen in het land van herkomst aanwezig zijn. Behandeling is mogelijk bij de afdelingen psychiatrie van het Lavassani ziekenhuis en het Emam Hosein ziekenhuis te Teheran, Iran. De medicatie of equivalenten hiervan is daar verkrijgbaar of bestelbaar via de Helal e Ahmar Drug Organisation. Nu behandeling in het land van herkomst mogelijk is, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat terugkeer van eiser naar Iran niet zal leiden tot een medische noodsituatie.

Onder vorengenoemde omstandigheden heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden op het standpunt kunnen stellen, onder verwijzing naar het BMA-advies, dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en voorts in redelijkheid kunnen oordelen dat er geen grond is toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

Voorzover eiser asielgerelateerde gronden heeft aangevoerd wordt overwogen dat, gelet op de strikte scheiding tussen reguliere en asielzaken, dit buiten de beoordeling van het onderhavige geschil valt. Hiertoe wordt verwezen naar een uitspraak van de Afdeling van 17 september 2007, nr. 200702731/1.

Tot slot is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser niet al het mogelijke heeft gedaan om aan documenten te komen teneinde zijn terugkeer naar Iran mogelijk te maken.

Gelet op al het vorenoverwogene, is de rechtbank van oordeel dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

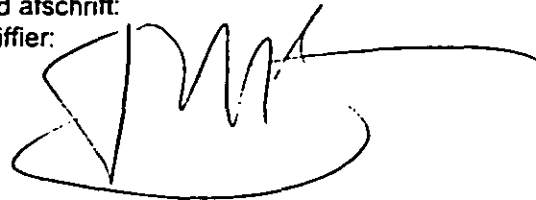
Aldus gedaan door mr. Y.J. Klik als rechter in tegenwoordigheid van mr.
T.M. Horsten-Kuijpers als griffier en in het openbaar uitgesproken op

24 APR 2008

w.g. T. Horsten-Kuijpers

w.g. Y. Klik

voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: 24 APR 2008

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

INGEKOMEN 25 APR. 2008

Rechtbank 's-Gravenhage

Zitting houdende te Maastricht
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 1988, 6201 BZ Maastricht

Bezoekadres

St. Annadal 1

6214 PA Maastricht

Telefoon 043 - 3465465

Fax 043 - 3465174

AANTEKENEN

De heer mr. C.H.M. Geraedts
Postbus 120
6400 AC Heerlen

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
Justitienummer
CRV-nummer

zittingsfase VK
mevr Y.S.H. Smeets-Lamkin
043-3465391/418
043 - 3465174
24 april 2008
procedurenummer 07 / 7490 BEPTDN KL1 ZI HOT
casusnummer
beroep 003.008456

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

de procedure van

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

EW001

H

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MEI 2008	
ZAAKNR.	200803669
AAN:	1-5-12
BEHANDELD: DD:	PAR:

AANTEKENEN

Aan de Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

fax 21 mei 2008

De Raad van State is voornemens de zaak te behandelen op 21 mei 2008. De Raad van State zal de zaak behandelen op 21 mei 2008. De Raad van State zal de zaak behandelen op 21 mei 2008. De Raad van State zal de zaak behandelen op 21 mei 2008.

Heerlen, 21 mei 2008

Inzake : / vtv H8
 Ons kenmerk : 00002094 / CG / SF
 Uw kenmerk :-
 Bijlage(n) : 2

Geachte heer, mevrouw,

Bijgaand doe ik U in bovenvermelde zaak in tweevoud toekomen een beroepschrift met het verzoek dit in behandeling te nemen (**bijlage 1**).

Bijgaand treft U tevens aan een kopie van de fax die ik heden aan U verzond (**bijlage 2**).

In afwachting van Uw reactie, tekent,

met vriendelijke groet,

 Mr. C.H.M. Geraedts.

BEROEPSCHRIFT

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

, wonende te , verder te
noemen appelland, te dezer zake woonplaats kiezende te Heerlen aan de Akerstraat 102
(Postbus 120, 6400 AC) ten kantore van de advocaat en procureur Mr. C.H.M. Geraedts, die
bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit beroep en verder als gemachtigde zal
optreden.

Appelland stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te
's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht van 24 april 2008 (kenmerk: 07 / 7490 BEPTDN),
waarbij ongegrond werd verklaard het beroep van appelland tegen de beslissing op het
bezwaar van van 25 januari 2007 van de STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, verder te noemen
verweerder.

Appelland legt hierbij over een afschrift van die uitspraak (**bijlage**).

De gronden waarop het hoger beroep berust, luiden als volgt:

Grief:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder dient te worden gevolgd in
zijn stelling dat het standpunt van eiser (thans appelland) dat de door BMA aangegeven
alternatieve medicatie voor eiser niet geschikt zou zijn, onvoldoende onderbouwd is.

Toelichting:

De Rechtbank verwerpt de stelling van appelland dat het BMA-advies van 21 november 2006
niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet (Pag. 5 / 6).

De Rechtbank is van oordeel dat hetgeen door en namens appelland is aangevoerd om zijn
stelling te onderschrijven dat sprake is van een onzorgvuldig tot stand gekomen advies dient
te worden aangemerkt als louter kritische kanttekeningen bij voornoemd BMA-advies en niet
tot het oordeel kan leiden dat het BMA-advies onzorgvuldig tot stand gekomen zou zijn.

In het advies wordt gesteld dat het medicijn sertraline een goed alternatief is bij de
behandeling van de psychiatrische problematiek van appelland, nu dit medicijn nagenoeg
hetzelfde indicatiegebied heeft als venlafaxine, welk medicijn door de behandelaar van
appelland is voorgeschreven.

Appellant is van mening dat de Rechtbank voorbij gaat aan het gegeven dat in het BMA-advies een alternatief medicijn (en dus niet een equivalent) wordt aangewezen als geschikt medicijn voor appellant, zonder eigen onderzoek door de BMA-arts van appellant en zonder dat over de geschiktheid van het alternatief medicijn overleg heeft plaatsgevonden met de behandelend arts van appellant.

Daarbij is het naar de mening van appellant niet van belang dat appellant niet heeft aangetoond dat het alternatief medicijn niet voor hem geschikt is.

Gelet op de verstrekende gevolgen van het gegeven advies, had dit advies niet dienen te leiden tot de bestreden beschikking van verweerder, nu dit onvolledig dan wel onzorgvuldig tot stand is gekomen.

Bij het aanwijzen van een alternatief, dient immers rekening te worden gehouden met het gebruik van nog andere medicijnen door appellant en met het medicijngebruik in het verleden en mogelijke negatieve reacties op het gebruik van bepaalde medicijnen.

Nu hier geen onderzoek naar is gedaan is verweerder uitgegaan van onvolledige informatie en had het op de weg van verweerder gelegen een aanvullende BMA-advies te vragen, waarbij deze kwesties wel zouden worden beoordeeld.

Redenen waarom:

Appellant Uw Raad verzoekt de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht van 24 april 2008 te vernietigen en het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures.

Heerten, 21 mei 2008.

Gemachtigde.

